

Sygn. akt: III U 610/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Suchcicka
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Małgorzata Laskowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 31 lipca 2015 r. w O.

sprawy z odwołania E. B. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania E. B. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 26 czerwca 2014r. **znak** (...) -SER- (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 610/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26.06.2014r. O/ZUS w P. odmówił dokonania przeliczenia podstawy wymiaru emerytury E. B. (1).

W odwołaniu od tej decyzji E. B. (1) podniosła, że nie zgadza się ze stanowiskiem ZUS, w jej ocenie nie uwzględniono faktu, że paliła w piecach oraz, że przez 8 lat opłacała składki w KRUS.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc, że wysokość emerytury odwołującej się została ustalona w sposób prawidłowy. Na podstawie przedstawionych angaży ZUS ustalił wynagrodzenie odwołującej w 1991r. w wysokości 1722864 zł i w 1992r. w wysokości 1093208 zł, a następnie dokonał ponownego obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru.

Po przeliczeniu wskaźnik podstawy wymiaru emerytury z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu obniżył się do 30,81%, ustalone bowiem przez ZUS zarobki na podstawie angaży są niższe o przyjętego wcześniej minimalnego wynagrodzenia. W nawiązaniu natomiast do przedstawionego zaświadczenia o podleganiu

ubezpieczeniu rolniczemu od 01.01.1985r. do 31.12.1989r., Oddział ZUS w piśmie z dnia 01.07.2014r. poinformował odwołującą, że w wysokości świadczenia uwzględniony został korzystniejszy dla odwołującej okres opłacania składek na (...), tj. od 01.07.1977r. do 31.12.1988r.

Sąd ustalił, co następuje:

Decyzją z dnia 30.12.1991r. Oddział ZUS w O. przyznał odwołującej E. B. (1) (ur. (...)) prawo do renty inwalidzkiej według III grupy inwalidów, w oparciu o przepisy ustawy z dnia 14.12.1982r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników ich rodzin.

Do ustalenia podstawy wymiaru renty Oddział ZUS przyjął wynagrodzenie z ostatnich 4 kwartałów, tj. od I kwartału 1990r. do IV kwartału 1990r. Ustalony z tego okresu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru renty wyniósł **64,90%**.

Wypłata przyznanej odwołującej renty kontynuowana była do dnia 30.09.2002r.

Decyzją z dnia 05.11.2001r. Oddział ZUS przyznał odwołującej prawo do emerytury, na podstawie przepisów ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wypłata emerytury została zawieszona, ponieważ po obliczeniu jej wysokości ZUS ustalił, że korzystniejszym świadczeniem dla odwołującej jest renta inwalidzka.

W wyniku ponownego przeliczenia wysokości emerytury, Oddział ZUS w decyzji z dnia 02.04.2004r. podjął wypłatę emerytury od dnia 01.10.2002r. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS przyjął staż pracy odwołującej wynoszący 20 lat, 3 miesiące i 1 dzień okresów składkowych, 3 miesiące i 3 dni okresów nieskładkowych oraz 11 lat i 6 miesięcy okresu opłacania składek na ubezpieczenie społeczne rolników (okres od 01.07.1977r. do 31.12.1988r.). **Za okres opłacania składek na ubezpieczenie rolnicze przyznane zostało odwołującej zwiększenie emerytury w kwocie 64,70 złotych.**

Wysokość emerytury przysługującej E. B. (1) podlegała podwyższeniu w ramach przeprowadzanych waloryzacji.

W dniu 28.02.2014r. odwołująca złożyła w Inspektoracie ZUS w O. wniosek o ponowne ustalenie wysokości emerytury.

Oddział ZUS ustalił wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury z 10 kolejnych lat kalendarzowych oraz z 20 lat z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przyjmując wynagrodzenie minimalne za okresy pracy, za które odwołująca nie przedstawiła zarobków. Po przeliczeniu wskaźnik z całego okresu podlegania ubezpieczeniu społecznemu wyniósł 32,54%, a z 10 kolejnych lat kalendarzowych wybranych z 20 lat poprzedzających bezpośrednio rok w którym zgłoszono wniosek o emeryturę 37,14%.

Ponieważ wskaźniki te są niższe od poprzednio ustalonego z 4 kwartałów wynoszącego 64,90%, Oddział ZUS decyzją z dnia 26.03.2012r. odmówił odwołującej przeliczenia wysokości emerytury.

W dniu 15.04.2014r. odwołująca złożyła w Inspektoracie ZUS w O. ponowny wniosek o przeliczenie wysokości emerytury. Odwołująca do wniosku nie przedłożyła żadnych dokumentów na podstawie których możliwe byłoby ponowne przeliczenie wysokości emerytury, w związku z czym Oddział ZUS zaskarżoną decyzją z dnia 17.04.2014r. odmówił ubezpieczonej ponownego ustalenia wysokości emerytury.

Z powyższą decyzją E. B. (1) nie zgodziła się i wniosła odwołanie do Sądu Okręgowego w Ostrołęce, do którego dołączyła angaże za okres pracy w Gminnym Zespole (...) w M. od 15.01.1991r. do 15.04.1992r. oraz zaświadczenie z Kasy Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego P. Terenowa w M. potwierdzające okres podlegania ubezpieczeniu rolniczemu od 01.01.1985r. do 31.12.1989r.

Przed przekazaniem sprawy do Sądu, Inspektorat ZUS w O. dokonał analizy dokumentów dołączonych do odwołania. Na podstawie przedstawionych angaży I/ZUS ustalił wynagrodzenie odwołującej w 1991r. w wysokości 1722864 zł i w 1992r. w wysokości 1093208 zł, a następnie dokonał ponownego obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru.

Po przeliczeniu wskaźnik podstawy wymiaru emerytury z całego okresu podleganiu ubezpieczeniu społecznemu obniżył się do 30,81%, ustalone bowiem przez ZUS zarobki na podstawie angaży są niższe o przyjętego wcześniej minimalnego wynagrodzenia.

W związku z powyższym Oddział ZUS decyzją z dnia 26.06.2014r. ponownie odmówił odwołującej E. B. (1) przeliczenia podstawy wymiaru emerytury, na podstawie art.111 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W nawiązaniu natomiast do przedstawionego zaświadczenia o podleganiu ubezpieczeniu rolniczemu od 01.01.1985r. do 31.12.1989r., Oddział ZUS w piśmie z dnia 01.07.2014r. poinformował odwołującą, że w wysokości świadczenia uwzględniony został korzystniejszy dla odwołującej okres opłacania składek na (...), tj. od 01.07.1977r. do 31.12.1988r.

W toku postępowania Sąd pozyskał dokumentację osobowo-płacową dotyczącą zatrudnienia odwołującej się w Szkole Podstawowej w P. (k.15).

Sąd dopuścił **dowód z opinii biegłej** z zakresu rachunkowości, która w oparciu o pozyskane dokumenty i zeznania odwołującej się wyliczyła podstawę wymiaru emerytury E. B. (1) w II wariantach.

Z opinii biegłej wynika, biegła sporządzając opinię wzięła pod uwagę akta osobowe odwołującej się z okresu zatrudnienia od 01 lutego 1972 roku do 30 kwietnia 1992 roku w Szkole Podstawowej w P. oraz kartoteki zarobkowe za lata 1975-1992. Biegła szczegółowo wskazała wysokość zarobków za lata 1972-1974. Biegła podniosła, że do ustalenia podstawy wymiaru dla pracowników uspołecznionych zakładów pracy nie przyjmuje się tych składników wynagrodzenia w gotówce i w naturze z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, od których nie ma obowiązku opłacania składek na ubezpieczenie społeczne. Przy ustalaniu, czy istnieje obowiązek opłacania składek na ubezpieczenie społeczne od określonych składników wynagrodzeń, stosuje się przepisy obowiązujące w okresie, z którego wynagrodzenie jest uwzględniane w podstawie wymiaru. Zgodnie z Rozporządzeniem Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19 sierpnia 1968 roku w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury, renty, zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz składek na ubezpieczenia społeczne, podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w uspołecznionych zakładach pracy stanowiły wypłaty zaliczone do osobowego funduszu płac. Zgodnie z Uchwałą Nr 103 Rady Ministrów z dnia 25 maja 1971 roku w sprawie składników funduszu płac i pozostałych wynagrodzeń z tytułu pracy w jednostkach gospodarki uspołecznionej – do osobowego funduszu płac zaliczało się wszelkie wypłaty pieniężne i wartość świadczeń w naturze za pracę wykonaną przez pracowników z tytułu zatrudnienia na podstawie stosunku pracy w szczególności : płace czasowe (dniówkowe), premie, dopłaty do wynagrodzeń dla pracowników najniżej zarabiających, wynagrodzenia za dodatkowe czynności wykonywane w ramach stosunku pracy, a nie objęte podstawowymi zasadami wynagradzania. Wypłaty nagród były zaliczane do innych wynagrodzeń nie objętych funduszem płac.

Odwołującej się w latach 1972-1976 były wypłacane wynagrodzenia zasadnicze, dodatek dla najniżej zarabiających, wynagrodzenie za palenie w piecu.

Wszystkie w/w składniki podlegały składkom na ubezpieczenie społeczne.

W roku 1976 odwołującej się wypłacono nagrodę. Wypłata nagród była zaliczona do wypłat innych wynagrodzeń nie podlegających składkom na ubezpieczenie społeczne w tym okresie. Nagrody tej nie można przyjąć do ustalenia wskaźnika wysokości i podstawy wymiaru świadczenia.

Odwołującej się w tym okresie wypłacano: płacę zasadniczą, wynagrodzenie za palenie w piecu, premię, dodatek stażowy, dodatek specjalny, zasiłki chorobowe i macierzyńskie.

Wszystkie w/w składniki przyjmuje się do ustalenia wskaźnika wysokości i podstawy wymiaru świadczenia.

Ponadto odwołującej się wypłacono nagrody. W niektórych przypadkach wskazano, że wypłaty dokonano z zakładowego funduszu nagród – te wypłaty nie podlegały w tych latach składkom na ubezpieczenie społeczne. W

niektórych przypadkach nie podano szczegółowych danych, przy czym w oparciu o dostępne dane brak jest możliwości określenia funduszu z jakiego następowała wypłata, zatem brak jest możliwości ustalenia czy wypłaty te podlegały składkom na ubezpieczenie społeczne.

W okresie od 04 grudnia 1977 roku do 01 lutego 1980 roku odwołująca się korzystała z urlopu bezpłatnego na wychowanie dziecka, w tym w okresie od 13 sierpnia do 16 grudnia 1979 roku otrzymywała zasiłek macierzyński.

Biegła sporządziła opinię w dwóch wariantach:

- wariant I – przyjęto, że wypłaty nagród nie podlegały składkom na ubezpieczenie społeczne, do ustalenia podstawy nie przyjęto kwoty wypłaconego zasiłku macierzyńskiego,
- wariant II – przyjęto, że wypłaty nagród podlegały składkom na ubezpieczenie społeczne, do ustalenia podstawy przyjęto kwoty wypłaconego zasiłku macierzyńskiego.

Z dniem 01 stycznia 1988 roku weszło w życie rozporządzenie Rady Ministrów z 09 listopada 1987 roku w sprawie zgłaszania pracowników do ubezpieczenia społecznego oraz składek na to ubezpieczenie. Zgodnie z tym rozporządzeniem podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowiły wypłaty pieniężne oraz wartość świadczeń w naturze bądź ich ekwiwalenty, zaliczone w myśl przepisów o klasyfikacji wynagrodzeń w jednostkach gospodarki uspołecznionej do wynagrodzeń osobowych z wyłączeniem wyszczególnionych w rozporządzeniu wypłat. Wśród tych wyjątków nie znajdowały się opisane na kartotekach składniki wynagrodzenia wypłacane odwołującej się. Nadal klasyfikacja wynagrodzeń była dokonywana w oparciu o uchwałę nr 33 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1983 roku i zarządzenie prezesa GUS z 18 maja 1984 roku. Tak więc do wynagrodzeń osobowych nie zaliczano wypłat z zakładowego funduszu nagród.

Odwołującej się w tym okresie wypłacano: płacę zasadniczą, wynagrodzenie za palenie w piecu, premie, dodatek stażowy, dodatek specjalny, zasiłki chorobowe.

Wszystkie w/w składniki przyjmuje się do ustalenia wskaźnika wysokości i podstawy wymiaru świadczenia.

Ponadto odwołującej się wypłacano nagrody. W niektórych przypadkach wskazano, że wypłaty dokonano z zakładowego funduszu nagród – te wypłaty nie podlegały w tych latach składkom na ubezpieczenie społeczne. Wypłat nagród określonych jako wypłaty (...) nie wykazywano w załączniku Nr 1 do opinii. W niektórych przypadkach nie podano szczegółowych danych, przy czym w oparciu o dostępne dane brak jest możliwości określenia funduszu z jakiego następowała wypłata, zatem brak jest możliwości bezspornego ustalenia czy wypłaty te podlegały składkom na ubezpieczenie społeczne.

Ponadto odwołującej się w roku 1987 w miesiącach kwiecień – sierpień wypłacano kwoty po 550,00 złotych za miesiąc, przy czym nie wskazano jaki to składnik. W oparciu o dostępne dane w tym dane z akt osobowych nie można było ustalić rodzaju składnika.

Opinię sporządzono w dwóch wariantach:

- wariant I – przyjęto, że wypłaty nagród oraz w 1987 roku kwot nieokreślonych po 550,00 złotych nie podlegały składkom na ubezpieczenie społeczne,
- wariant II – przyjęto, że wypłaty nagród oraz w 1987 roku kwot nieokreślonych po 550,00 złotych podlegały składkom na ubezpieczenie społeczne.

W roku 1989 i następnych, odwołującej się wypłacano składniki określane min. jako: „wyk.I-III, I, p., III kw., IV. kw.”.

Analiza kart płac oraz akt osobowych - zdaniem biegłej - wykazuje, że należy przyjąć, że w/w wypłaty dotyczą wyrównania wynagrodzeń. Angaże, w szczególności w latach 1989, 1990 były sporządzane po upływie terminu wypłaty wynagrodzenia za dany okres. Np. odwołującej się według angażu z dnia 20 marca 1989 przyznano wynagrodzenie w

wysokości 36.600,00 złotych. Na listach płac wykazano w styczniu wypłatę 22.000,00 złotych, w lutym 24.000,00 złotych. Od 01 lipca 1989 roku angażem z dnia 11 września 1989 roku przyznano odwołującej się wynagrodzenie 92.000,00 złotych. Odwołującej się wypłacano w miesiącach lipiec – sierpień kwoty po 36.600,00 złotych. Na poczet wzrostu wynagrodzeń wypłacane były zaliczki i następnie wyrównania. Wszystkie w/w wypłaty podlegają ujęciu do ustalenia wskaźnika wysokości i podstawy wymiaru świadczenia.

W latach 1981 – 1984 odwołującej się wypłacano rekompensaty, przy czym od 1981 do 1983 roku wypłaty rekompensat pracowniczych były ujęte łącznie z wypłatami dla członków rodziny.

W roku 1984 wypłaty rekompensat dla pracownika zostały wykazane odrębnie od rekompensat przysługujących dla członków rodziny.

Mając na uwadze fakt, że rekompensata przysługiwała za każdy miesiąc kalendarzowy w stałej wysokości, wysokość rekompensaty ustalało się ponownie dla pracowników w razie indywidualnej zmiany wymiaru czasu pracy lub zmiany zakładu pracy, kwoty rekompensaty pracowniczej wykazane w roku 1984 przyjęto od początku okresu od którego przysługiwała wypłata rekompensaty tj.

- kwotę 160 złotych stanowiącą rekompensatę ustaloną Uchwałą Nr 187 Rady Ministrów z dnia 26 sierpnia 1981 roku w sprawie podwyższenia cen detalicznych niektórych artykułów żywnościowych (MP. Nr 22 poz. 200) od 01 września 1981 roku,

- kwotę 1450 złotych stanowiącą rekompensatę ustaloną Uchwałą Nr 24 Rady Ministrów z dnia 27 stycznia 1982 roku w sprawie rekompensat pieniężnych z tytułu wprowadzenia z dniem 01 lutego 1982 roku nowych cen detalicznych podstawowych artykułów żywnościowych, opału i energii (MP. Nr 4 poz. 18) od 01 lutego 1982 roku.

Zgodnie z Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 roku w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego podstawę wymiaru składek stanowił dochód w gotówce i w naturze z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy z wyjątkami przewidzianymi rozporządzeniem. Wśród tych wyjątków znajdowały się min. odprawy rentowe, ekwiwalenty za urlop. Nagrody z zysku oraz nagrody z zakładowego funduszu nagród wypłacone w 1990 roku nie stanowiły podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne. Nagrody z zakładowego funduszu nagród przysługujące za rok 1990 i wypłacone po dniu 01 stycznia 1991 roku stanowiły podstawę wymiaru składek (§ 57 ust. 2 rozporządzenia).

Zgodnie z rozporządzeniem dotyczącym szczegółowych zasad ustalania emerytur i rent podstawę wymiaru emerytur i rent, wylicza się od wynagrodzenia z tytułu wykonywania pracy w ramach stosunku pracy, z uwzględnieniem wypłaconych zamiast tego wynagrodzenia świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa.

Ze szczegółowych ustaleń poczynionych przez biegłą wynika, iż podstawa wymiaru emerytury ustalona na nowo w myśl art. 15 ustawy emerytalnej, na dzień przyznania prawa do emerytury wynosi:

- według założeń wariantu I – 1.017,87 złotych, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat od 01 stycznia 1982 roku do 31 grudnia 1991 roku **wynosi 60,47%, kwota bazowa 1.683,27 złotych,**

- według założeń wariantu II – 1.025,11 złotych, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat od 01 stycznia 1982 roku do 31 grudnia 1991 roku wynosi **60,90%, kwota bazowa 1.683,27 złotych.**

Ustalenia podstawy wymiaru emerytury odwołującej się biegła dokonała z uwzględnieniem dokumentów zgromadzonych w aktach ZUS oraz aktach osobowych.

Nadal najkorzystniejszym jest wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z 4 kwartałów kalendarzowych przyjęty do ustalenia podstawy wymiaru renty. Do ustalenia wysokości emerytury ZUS przyjął więc podstawę wymiaru renty (k. 83 a.s.)

Powyższy stan faktyczny sąd ustalił w oparciu o: akta osobowe E. B. (k.15), akta emerytalne E - (...), opinię biegłej (k. 31-52).

Sąd zważył, co następuje:

W świetle powyższego Sąd uznał, iż odwołanie E. B. (1) nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 111ust.1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art.15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

- 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,
- 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty,
- 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przez rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty,

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru ***jest wyższy od poprzednio obliczonego.***

W myśl natomiast art.15 ust.2a ww. ustawy, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Zaskarżoną decyzją O/ZUS w P. odmówił przeliczenia podstawy wymiaru emerytury E. B. (1) gdyż przeprowadzone postępowanie sądowe nie wykazało, aby zachodziły przesłanki do zastosowania art. 111 ustawy emerytalnej. Wysokość emerytury oblicza się ponownie, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15 ustawy powołanej na wstępie, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego: 1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia, 2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176, 3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty, - tylko wtedy ***gdy wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.***

Sąd z urzędu poszukiwał dokumentacji osobowej i płacowej dotyczącej zatrudnienia odwołującej się w Szkole Podstawowej w P. oraz w celu ustalenia wysokości zarobków Sąd dopuścił dowód z opinii biegłej z zakresu rachunkowości i ta w swojej opinii ustaliła, w obu wariantach iż w przypadku odwołującej się wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat od 01 stycznia 1982 roku do 31 grudnia 1991 roku wynosi 60,47%, kwota bazowa 1.683,27 złotych (wariant I), wskaźnik wysokości podstawy wymiaru z 10 kolejnych lat od 01 stycznia 1982 roku do 31 grudnia 1991 roku wynosi 60,90%, kwota bazowa 1.683,27 złotych (wariant II) zatem podstawa wymiaru emerytury

byłaby niższe od przyjętego przez organ rentowy tj. wyliczony z 4 kwartałów kalendarzowych przyjęty do ustalenia podstawy wymiaru renty.

Sąd uznał, że opinia biegłej jest rzetelna i prawidłowa. W ocenie Sądu w zakresie wynagrodzenia za sporne lata stanowisko biegłej jest w pełni prawidłowe. **Podnieść należy, że żadna ze stron nie wniosła zastrzeżeń do opinii.** Organ rentowy przychylił się do wariantu I (k.64a.s.), odwołująca się nie zajęła żadnego stanowiska.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy **na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie.**